

Sygn. akt I ACa 802/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Barbara Trębska (spr.)

Sędziowie: SA Edyta Jefimko

SO (del.) Paulina Asłanowicz

Protokolant: Karolina Długosz

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Spółdzielni (...) w K. z siedzibą w K. i " (...)+" spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O.

o zapłatę

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 11 grudnia 2014 r., sygn. akt XXVI GC 774/13

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie drugim w ten tylko sposób, że ponad kwotę zasądzoną w punkcie pierwszym zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. na rzecz Spółdzielni (...) w K. z siedzibą w K. i " (...)+" spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. solidarnie kwotę 1996,68 zł (tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt osiem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 września 2012 r. do dnia zapłaty;

2. oddala apelację w pozostałej części;

3. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. na rzecz Spółdzielni (...) w K. z siedzibą w K. i " (...)+" spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. solidarnie kwotę 553 zł (pięćset pięćdziesiąt trzy złote) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Edyta Jefimko Barbara Trębska Paulina Asłanowicz

Sygn. akt I ACa 802/15

UZASADNIENIE

Powodowie: Spółdzielnia (...) w K. oraz I. + spółka z o.o. z siedzibą w K. wniosli o zasądzenie od (...) spółki z o.o. w O. łącznie na rzecz powodów kwoty 166.939,45 zł z ustawowymi odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu

(6 września 2013 r.) do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, tytułem zapłaty za świadczone pozwanemu w czerwcu 2013 r. usługi porządkowo – czystościowe w oparciu o umowę zawartą w wyniku rozstrzygnięcia przetargu nieograniczonego. Na dochodzoną kwotę składają się należności z wystawionych faktur na sumę 164.884,05 zł oraz odsetki od tej kwoty liczone od 1 sierpnia 2013 r. do 5 września 2013 r. w wysokości 2.055,40 zł,

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania.

Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę 164.884,05 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 6 września 2013 r. do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałym zakresie, tj. co do kwoty 2.055,40 zł.

Orzeczenie to oparł Sąd o następujące ustalenia faktyczne i ocenę prawną.

W dniu 24 maja 2012 r. Spółdzielnia (...) w K. oraz I. + sp. z o.o. w Ł. zawarły umowę konsorcjum w celu złożenia wspólnej oferty w ramach zamówienia publicznego nr (...) 24 – (...) zorganizowanego przez Szpital (...) ZOZ w O. na świadczenie usług porządkowo – czystościowych w obiektach ZP ZOZ oraz pomocniczych – opiekuńczo – pielęgnacyjnych i higienicznych przy pacjentach. Konsorcjum miało na celu nie tylko złożenie wspólnej oferty w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego, ale także wspólne zawarcie i wykonywanie umowy o udzielenie zamówienia publicznego, wspólne wykonywanie zamówień dodatkowych lub innych umów z zamawiającym, jeśli zaistnieje taka potrzeba, współpracy we wszystkich sprawach związanych z realizacją umowy oraz o udzielenie zamówienia publicznego.

W dniu 14 września 2012 r. Zespół Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej i Konsorcjum w składzie Spółdzielnia (...) oraz I.+ sp. z o.o. zawarli na podstawie wyniku postępowania o udzielenie zamówienia publicznego w trybie przetargu, umowę nr (...), na mocy której powodowie zobowiązali się realizować usługi sprzątnia i utrzymania czystości oraz inne usługi wymienione w specyfikacji warunków zamówienia w ZP ZOZ w O.. Umowa została zawarta na okres 36 miesięcy do dnia 15 września 2015 r. W § 8 strony ustaliły łączną wartość umowy na kwotę 5.592.014,28 zł netto (podatek VAT - 343 811,52, wartość brutto - 5.935 825,80 zł), zaś rozliczenia za wykonywane usługi miały się odbywać fakturami częściowymi, za okresy miesięczne w formie ryczałtu (§ 9 umowy). Strony postanowiły, że w przypadku, gdy nastąpi zmiana stawki podatku VAT na usługę dopuszcza się zmianę wartości umowy określoną w § 8 umowy, przy czym wartość umowy netto nie ulegała zmianie, nastąpi jedynie zmiana wartości umowy brutto (§ 10 ust. 4). Zapłata wynagrodzenia za usługę następować miała miesięcznie przelewem, w ciągu 30 dni po przedłożeniu faktury zamawiającemu.

W dniu 14 września 2012 r. powodowie zawarli pięć umów spółki cywilnej pod firmami: (...); (...); (...); (...); (...), w celu realizacji umowy zawartej z pozwanym na usługi utrzymania czystości. W tej samej dacie powodowie zawarli porozumienie w sprawie rozliczenia świadczonych usług, oświadczając, że w ramach spółek cywilnych realizują, w zakresie określonym w odrębnych porozumieniach umowę nr (...) zawartą z Zespołem Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej w O.: usługi sprzątnia i utrzymania czystości oraz pozostałych usług wymienionych w specyfikacji istotnych warunków zamówienia w ZP ZOZ w O..

W dniu 13 listopada 2012 r. przekształcono Zespół Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej w O. w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością pod firmą (...) sp. z o.o. z siedzibą w O..

Konsorcjum wykonało w czerwcu 2013 r. usługi zgodnie z zawartą umową, czego rezultatem było wystawienie przez powodów łącznie ze spółkami cywilnymi faktur VAT: nr: (...) przez spółkę (...) – (...) na kwotę 10.175 zł; (...)/(...) przez spółkę (...) – (...) na kwotę 10.640,55 zł; (...) (...) przez spółkę (...) – (...)” na kwotę 11.450 zł; (...)/(...) przez spółkę (...) – (...)”- na kwotę 12.000 zł; (...) (...) przez spółkę (...) na kwotę 17.185,75 zł; (...) przez Spółdzielnię (...) w K. na kwotę 103.432,75 zł. Pozwany należności z tych faktur nie uiścił. Jemu oraz jego poprzednikowi prawnemu przysługiwało prawo odliczenia VAT-u naliczonego i pozwany korzystał z tego prawa.

Dokonując oceny prawnej tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Okręgowy uznał roszczenie powodów za uzasadnione częściowo, a mianowicie co do należności wynikających z faktur. W pozostałym zakresie, odnośnie do zaległych odsetek uznał roszczenie za nieuzasadnione. Wskazał, że umowa nr (...) zawarta przez strony była umową o świadczenie usług, do której zgodnie z art. 750 k.c. stosuje się przepisy o umowie zlecenia. Zgodnie zaś z art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej (w niniejszej sprawie – usługi) dla dającego zlecenie. Pozwany jako zleceniodawca otrzymywał ze strony powodów ustalone świadczenie usług czystościowo – porządkowych i był obowiązany do zapłaty umówionego wynagrodzenia na zasadach w umowie określonych. Nie kwestionował okoliczności samego wykonania usługi, czy też jej jakości, podnosił wyłącznie zarzuty dotyczące sposobu wyliczenia wysokości wynagrodzenia powodów oraz prawidłowości oznaczenia zleceniobiorców w wystawionych mu fakturach VAT oraz odpowiedzialności za opóźnienie w zapłacie.

W ocenie Sądu powodowie jako członkowie konsorcjum zawartego dla uczestniczenia w zamówieniu publicznym ogłoszonym przez pozwanego, byli uprawnieni do zawarcia umów spółek cywilnych (pięciu) celem wykonania umowy z pozwanym. W istocie bowiem to powodowie wykonali umowę, a że uczynili to w ramach utworzonych spółek cywilnych, nie ma znaczenia z punktu widzenia przysługujących im od pozwanego wierzytelności wynikających z wystawionych faktur.

Sąd wskazał, że kwestia dopuszczalności wystawienia faktur VAT, czy też zwolnień i obciążeń podatkowych spółki cywilnej, pozostaje poza kognicją sądu powszechnego, a zatem kwestia administracyjno – prawna rozliczeń z fiskusem nie wpływa na treść zobowiązania stron. Nadto podniósł, że nie ma racji pozwany, który twierdził, że skoro powodom przysługiwało zwolnienie podmiotowe w podatku VAT, to zwalnia go to od zapłaty ceny brutto, czyli że powodom należy się jedynie cena netto. Zdaniem Sądu zgodnie z umową, zmiana ceny mogła nastąpić tylko w przypadku zmiany stawki podatku VAT, a sytuacja taka nie miała miejsca. Umowa stanowiła bowiem wprost, że ustalona cena obejmuje również podatek VAT.

Z powyższych względów zdaniem Sądu przysługiwało powodom wynagrodzenia w kwocie stanowiącej sumę należności wskazanych w fakturach wystawionych za świadczenie usług w czerwcu 2013 r., a więc w kwocie 164.884,05 zł i w tym zakresie powództwo uwzględnił, zasądając odsetki od dnia wymagalności, ustalając, że jest to dzień wniesienia pozwu.

W pozostałym zakresie, odnośnie do skapitalizowanych odsetek od zaległych odsetek uznał powództwo za nieuzasadnione. W ocenie Sądu powodowie nie wykazali, aby odsetki od zafakturowanych należności przysługiwały im od 1 sierpnia 2013 r. Wskazał, że konstrukcja prawa do żądania odsetek za czas opóźnienia jest dostosowana do świadczeń typowo pieniężnych i zakłada, że dłużnik wiedział nie tylko o obowiązku świadczenia, ale znał także jego wysokość. W niniejszej sprawie, z uwagi na spór stron w zakresie kształtowania ceny z uwzględnieniem podatku VAT, wysokość świadczenia przysługującego powodom nie była jednoznacznie określona. Dłużnik, który zna wyłącznie wysokość żądania uprawnionego, nie ma pewności, czy żądana kwota jest słuszna nie tylko co do zasady, ale również co do wysokości. To zaś powinno mieć wpływ na określenie daty, od której powstał stan opóźnienia w spełnieniu tego świadczenia. Zdaniem Sądu istotne jest nie tylko to, czy dłużnik znał wysokość żądania uprawnionego, ale także to, czy znał lub powinien znać okoliczności decydujące o rozmiarze należnego od niego zadośćuczynienia. Strony nie występowały do urzędu skarbowego o wiążącą ich wykładnię naliczenia zobowiązań podatkowych. Jeżeli bowiem w danym przypadku występowanie interpretacji podatkowej oraz jej rozmiar są ewidentne i nie budzą większych wątpliwości, a zatem o terminie, od którego należy naliczać odsetki decyduje także kryterium oczywistości, należy w ocenie Sądu przyjąć, że odsetki winny być naliczane od dnia wezwania do zapłaty kwoty, która była wówczas usprawiedliwiona. W sytuacjach zaś, w których istnienie wliczenia do ceny odpowiedniej stawki podatkowej oraz jej zakres są niejasne i konieczne jest żmudne przeprowadzenie ustaleń w tych kwestiach w toku postępowania sądowego, adekwatnym terminem, od którego mogą być naliczane odsetki, jest termin wniesienia pozwu, tj. termin wykreowania przez powoda ostatecznej interpretacji wysokości żądanej kwoty z uwzględnieniem podatku VAT.

Apelację od powyższego wyroku w części oddalającej powództwo wnieśli powodowie, zarzucając:

1/ błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że pozwany nie znał okoliczności decydujących o wysokości świadczenia, do którego spełnienia był zobowiązany, podczas gdy wynagrodzenie w formularzu ofertowym podane było w cenie brutto,

2/ naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 476 zd. 1 k.c. w zw. z art. 482 § 1 k.c.- przez ich niezastosowanie i nie zasądzenie żądanych odsetek od dnia wymagalności do dnia poprzedzającego wytoczenie powództwa, w sytuacji gdy dochodzone roszczenie jest roszczeniem pieniężnym o określonym w umowie terminie zapłaty i ustalonej umownie wysokości.

W konkluzji wnieśli skarżący o zmianę wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie na ich rzecz od pozwanego kwoty 2.055,40 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2013 r. do dnia 5 września 2013 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

apelacja okazała się częściowo zasadna.

W sprawie niniejszej istota sporu stron sprowadzała się m.in. do zagadnienia, czy w sytuacji, gdy wykonawca usług określonych w umowie stron jest zwolniony od podatku VAT, może on wystawić fakturę na cenę w wysokości brutto (a więc uwzględniającej podatek VAT) i traktować ją jak ustaloną cenę umowną, a więc cenę netto niepodlegającą zmianie w czasie trwania umowy oraz cenę brutto, czyli zawierającą podatek VAT, która w przypadku zmiany wysokości tego podatku mogła ulec zmianie. Kwestię tę rozstrzygnął Sąd pierwszej instancji zgodnie ze stanowiskiem powodów, tj. uznał, że strony wiązała cena brutto określona w umowie, niezależnie od tego czy wystawca faktury obciążony był obowiązkiem uiszczenia podatku VAT. Strona pozwana rozstrzygnięcia w tym zakresie nie zakwestionowała i jest ono prawomocne.

Zasadnie natomiast podnoszą skarżący powodowie, że ustalenie przez Sąd pierwszej instancji daty wymagalności dochodzonego przez nich wynagrodzenia za wykonane usługi było wadliwe. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Opóźnienie dłużnika występuje, jeżeli zobowiązanie jest ważne, a roszczenie wierzyciela wymagalne. Prawdliwość zachowania się dłużnika w wykonaniu zobowiązania jest oceniana z uwagi na czas, w którym zobowiązanie powinno zostać wykonane. Termin wykonania świadczenia jest w tej sytuacji rozumiany jako ostatni dzień, w którym najpóźniej świadczenie powinno zostać spełnione przez dłużnika według treści zobowiązania. Moment ten jest zawsze dniem poprzedzającym dzień wymagalności. Wymagalność jest zatem stanem, w którym wierzyciel uzyskuje możliwość żądania zaspokojenia, a dłużnik zostaje obciążony obowiązkiem spełnienia świadczenia. Z nadejściem wymagalności wierzyciel może wystąpić z powództwem o zaspokojenie. Termin wykonania świadczenia wyznacza natomiast końcowy moment, do którego dłużnik, spełniając świadczenie, nie popada w opóźnienie względnie zwłokę w wykonaniu zobowiązania.

Niewykonanie zobowiązania w ustalonym terminie naraża dłużnika na zarzuty opóźnienia w wykonaniu zobowiązania lub zarzut popadnięcia w tej sprawie w zwłokę. Najczęściej źródłem wskazania takiego terminu jest czynność prawna, a przede wszystkim umowa. Wówczas mamy do czynienia z zobowiązaniem terminowym, a jego wykonanie winno nastąpić najpóźniej w czasie określonym treścią czynności prawnej. W odniesieniu do zobowiązań terminowych regułą jest początkowa zbieżność wymagalności i terminu płatności. Taki sposób wykonania zobowiązań terminowych reguluje art. 455 k.c. W tym przypadku dłużnik popada w opóźnienie, jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne, także wtedy, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia, chyba że wierzyciel wyraził zgodę na zmianę tego terminu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1994 r., I

CRN 121/94, OSNCP 1995, nr 1, poz. 21, uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 1977 r., II CR 63/77, PUG 1977/8-9/s.229-230).

Z ustaleń poczynionych przez Sąd pierwszej instancji, niekwestionowanych w apelacji wynika, że strony uzgodniły, iż pozwany miał obowiązek spełnić świadczenie pieniężne w ciągu 30 dni po doręczeniu mu faktury. Oznaczyły więc termin spełnienia świadczenia (art. 455 k.c.), po upływie którego należą się powodowi odsetki za opóźnienie (art. 481 § 1 k.c.). Okoliczność zatem, że pozwany kwestionował możliwość wystawienia faktur przez utworzone przez podmioty stanowiące konsorcjum (powodów) spółki cywilne dla wykonania umowy zawartej w trybie zamówienia publicznego oraz określenie w tych umowach wynagrodzenia brutto, mimo, że wystawcy faktur zwolnieni byli od podatku VAT, nie ma znaczenia dla oznaczenia wymagalności świadczenia powodów. Dlatego też powodom należą się skapitalizowane odsetki od kwot wymienionych w fakturach, których wysokość nie była kwestionowana. Od tych odsetek przysługują powodom odsetki od wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie (art. 482 § 1 k.c.).

Tymczasem Sąd Okręgowy zaprezentował pogląd, według którego na ustalenie wymagalności roszczenia wpływa to, czy dłużnik miał świadomość nie tylko istnienia swego zobowiązania, ale i jego wysokości, czy też były to kwestie sporne i mogące być wyjaśnione dopiero w toku postępowania sądowego. Stanowisko takie jest trafne, ale tylko w odniesieniu do ustalenia wymagalności świadczenia pieniężnego jakim jest zadośćuczynienie. W licznych orzeczeniach Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że wymagalność roszczenia o zadośćuczynienie za krzywdę, a tym samym i początkowy termin naliczania odsetek za opóźnienie w zapłacie należnego zadośćuczynienia, może się różnie kształtować w zależności od okoliczności sprawy. Jest to albo chwila wezwania do zapłaty, także w postaci wytoczenia powództwa, albo określenie wysokości należnego świadczenia dopiero orzeczeniem sądu. Pierwsza możliwość jest w większości wybierana wtedy, gdy od początku znana jest wysokość roszczenia i znajduje ona potwierdzenie w toku przewodu sądowego, wskazując na zasadne twierdzenie powoda zarówno co do przesłanek, jak i wysokości roszczenia. Druga możliwość dotyczy takich okoliczności sprawy, w której wyniku okazuje się dopiero, czy i w jakiej wysokości przyznać należy zadośćuczynienie. Jest to bowiem naprawienie szkody niemajątkowej, a więc o wysokości bardzo ocennej i ustalonej na podstawie przeprowadzonego postępowania. W wypadku naprawienia takich szkód przeważa pogląd o odsetkach liczonych dopiero od chwili zasądzenia stosownej kwoty, chyba że zachodzą okoliczności danej sprawy, które przekonują o potrzebie uwzględnienia wcześniejszej chwili (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6 kwietnia 2016 r., IV CSK 389/15, z dnia 18 lutego 2011 r., I CSK 243/10, LEX nr 848109, i powołane tam orzecznictwo).

Sytuacja taka nie występuje w przypadku świadczenia pieniężnego, którego wysokość i termin płatności wynika z zawartej przez strony umowy, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie. Jak wyżej wskazano także spór, czy wątpliwości dłużnika odnośnie do poprawności wystawionych przez usługodawcę faktur nie przesuwają w czasie wymagalności świadczenia usługobiorcy. Wbrew też stanowisku Sądu pierwszej instancji strony nie pozostawały w sporze co do obowiązku podatkowego powodów i nie było w związku z tym podstaw do występowania do urzędu skarbowego o interpretację tej kwestii. Wszak nie było sporne, że powodowie oraz spółki cywilne jakie zawiązali dla wykonania umowy byli zwolnieni od uiszczenia podatku VAT. Spór dotyczył tylko tego, czy mimo takiego zwolnienia uprawnieni byli do wystawienia faktur na wynagrodzenie w wysokości brutto. Ta zaś okoliczność nie wykraczała poza kognicję sądu rozpoznającego niniejszą sprawę, gdyż sprowadzała się ona do wykładni umowy stron.

Niezależnie od powyższego podnieść należy, że Sąd pierwszej instancji popadł w pewną sprzeczność. Skoro bowiem uznał, że wyjaśnienie wysokości należnego powodom wynagrodzenia wobec istniejącego sporu mogło nastąpić dopiero w toku procesu, to jest niezrozumiałe, dlaczego odsetki zasądził już od daty wniesienia pozwu. Wszak powodowie od początku, już w dacie wystawienia faktur nie mieli wątpliwości co do wysokości należnego im wynagrodzenia, a ewentualne wątpliwości pozwanego mogły być – zgodnie ze stanowiskiem Sądu pierwszej instancji – wyjaśnione dopiero w toku postępowania.

Mając na uwadze powyższe, uwzględniając apelację powodów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie drugim w ten tylko sposób, że ponad kwotę zasądzoną w punkcie pierwszym zasądził od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę 1996,68 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 września 2013 r. do dnia zapłaty, a w pozostałej części apelację oddalił (art. 385 k.p.c.). Różnica między roszczeniem powodów

z tytułu zaległych odsetek, a kwotą uwzględnioną przez Sąd Apelacyjny wynikała stąd, że w fakturach wystawionych przez stronę powodową za miesiąc czerwiec 2013 r., termin płatności określono na dzień 2 sierpnia 2013 r., a zatem pozwany pozostał w opóźnieniu począwszy od 3 sierpnia 2013 r., a nie od 1 sierpnia 2013 r., jak to określiła strona powodowa. Należne zatem jej odsetki za okres od 3 sierpnia 2013 r. do 5 września 2013 r., tj. za 34 dni opóźnienia wynosiły kwotę 1996,68 zł.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z zasadą określoną w art. 100 zd. 2. k.p.c., uznając, że powodowie w niewielkim tylko zakresie przegrali apelację. Na zasądzone na ich rzecz koszty złożyła się opłata od apelacji (103 zł) oraz koszty zastępstwa procesowego (450 zł). Ich wysokość ustalono na podstawie § 2 ust. 2 w zw. z § 6 pkt 3 i w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U.2013.490 j.t.) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804).

Edyta Jefimko Barbara Trębska Paulina Aslanowicz